

ХРИСТО ФОТЕВ
МОНОЛОГ НА ДОН КИХОТ

chitanka.info

*...Но в името свещено на Испания
и в името на мойта Дулцинея
аз ще премина всички разстояния
и ще живея — трябва да живея.
Животът ми е моето призвание.
(Ах, колко ми е трудно да живея.)
Наистина след толкова страдания
за да живея — трябва да се смея...
И аз се смея — и живея Испания.
Испания се смей — и аз живея.
Понякога ме дебне отчаяние
със образа, с гласа на Дулцинея...
Но зряща е душата ми. Вълнение
ръката ми внезапно осенява.
Аз ще приема своето сражение —
ще защитя аз странната си слава.
Пространство. Математика. Движение.
В най-точното е моята победа.
И ще спася смеха си аз — ранения, —
ще го приспя на шпагата си бледа.
О, замъци. Принцесо на прозореца,
ще стъпча аз магията голяма.
Закрилай ме, пресвята Богородице.
Кой казва, че оптическа измама
са демоните, в блатото погребани?
О, слепота на глупаво родени.
Вий съществувате, злоещи демони,
вий, вещици с усмивки разкривени.
Навсякъде сте вий — небесни просяци.
Вий зрими сте — от мене по-реални.
Вий идвате — сияещи насекоми,
влечуги седмоглави — и заспя ли,
във кръгове оплитате лицето ми —
заклучвате ме в своите спирали.
Вий, рицари със имена измислени.*

Със дами и със гербове фалшиви.
Със погледи метално-отчетливи...
В хиляди и едно превъплъщения —
известни ми са всичките — аз зная
четирите ви страшни измерения,
на формите ви гъвкави безкрая.
Аз зная ви и виждам с изумление,
усещам ви с болезнена тревога.
Кой казва — слепотата е спасение?
Кой върши престъпление? Не мога!
Не мога — и се готвя за сражение.
Вий идвате със плащове червени.
На дъното на всички престъпления
са вашите усмивки разкривени.
Напрегнати са страшните ви делници
и средствата ви — много по-модерни.
Как се въртяха вятърните мелници!
Брутални. Анонимни. Достоверни
вървете вий, изпълнени с решение.
Земята се върти неповторима.
Не подозира своето разрушение...
И свърши се турнирът в Хирошима.
И всичко свърши. Аз съм отговорния:
Аз осъзнах — изстрадах аз дълга си.
Кръвта си разпилях из Арагония.
Измерих Андалузия с гърба си...
И падах аз, и ставах със стенание.
Израствах изпод конските копита.
На белезите страшното познание
металната ми ризница изплита.
Но е напразно. Зряща е душата ми.
В душата ми отново разцъфтяха
на смелостта танцуващите атоми.
Срамувам се от своята уплаха...
О, замъци. Принцесо на прозореца,
ще стъпча аз магията охотно...
Закриляй ме, пресвята Богородице.

*Кой вика там — човек или животно?
От вълци ли? От шпага ли? От доноси?*

*Кой въздуха със викове люлее?
Аз ще разпоря хълбока на коня си,
ще тръгна аз, защото аз живея.
Животът ми е рицарско сражение.
И шпагата ми — винаги готова
да заускри за нечие спасение...
Човечество, танцувай боса-нова.
И радвай се на своето пълнолуние,
но отдели ми няколко минути...
Гласът ми ще се скъса от безумие —
най-страшната заплаха е върху ти.
И не отбъсквай моето усърдие,
защото ти — спомни си — ме повика.
Понякога крещя от милосърдие
и остря аз желязната си пика...
И меча си... И тръгвам из Кастилия.
С години аз на коня се люлея.
Аз само зная със какви усилия
живея — и се смее, смее, смее...
Живея — и се смее, смее аз.*

— Защо плачеш, Санчо?

*— Как да не плача, господарю. Насреща ни е хиляда
и първата вятърна мелница.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.